

opført her i Tinget i en Række af Aar med Hensyn til de provisoriske Love. Jeg skal ikke komme vidtløstigt ind paa det; det er det høje Ting vel bekendt, hvorledes de ere blevne behandlede. Regeringen holder dem tilbage henimod Samlingens Slutning; for en Forms Skyld henviser man dem til Udvalg, som ikke rører dem med en Finger — ja, det ene Udvalg er da den Dag i Dag ikke konstitueret. At man saaledes bliver ved paa den Vis Aar efter Aar her i Tinget, kan jeg ikke se i mindste Maade ligner eller har Karakter af en alvorlig Forhandling, og jeg maa sige det samme om den Maade, hvorpaa det andet Ting behandler den provisoriske Finanslov. Siden 1887 har det jo gentaget sig Aar for Aar, at saa snart Rigsdagen er samlet, skynder man sig med at indbringe det saakaldte Finansprovisorium ved privat Initiativ — „med Regeringens Billigelse“ — stod der i den Artikel, jeg omtalte for nylig; det lader jeg staa hen, Rendsgerningerne kunne synes at give vedkommende Ret til at udtale det. Man skynder sig som sagt med at indbringe det ved privat Initiativ og forkaste det, og jeg skal erkende, at det har man Ret til; det er fuldstændig grundlovmæssigt, at Folketinget gør det, naar Regeringen undlader at indbringe Provisoriet. Men saa, efter en Tids Forløb, kommer den højstærede Konseilspræsident med Provisoriet paa ny, og saa lægger man det hen i Udvalget og siger: Det er ikke Provisoriet, det har man en Gang forkastet, vi kunne ikke slaa død Mand ihjel o. s. v. Det høje Ting kender nok disse Historier, som have været gentagne for os siden den 21de December 1887. Det vil vist erindres, at før den Tid var der ikke et Menneke i Landet, hverken i eller uden for Rigsdagen, der havde hørt en lignende Sætning udtalt; men efter den Tid sagde man som sagt: Provisoriet har ophørt juridisk at bestaa, som om det nogen Sinde havde bestaaet eller været retligt, som om det ikke var saaledes, at vi alle, ikke blot hele Venstre, men ogsaa Højre, i tidligere Dage have været enige om, at Finansprovisorer vare umulige ifølge Grundloven, at de ikke havde Hjemmel i denne, at det var Døden for en fri Forsatning o. s. v., Bestrægtninger, som jeg i det hele ikke skal komme videre ind paa. Jeg kan ikke se rettere, end at det Skuespil, man opfører i det andet Ting med den provisoriske Finanslovs Behandling, heller ikke er noget, der er en Folkerepræsentation værdigt; det forekommer ogsaa mig, at det ligner noget en Komædie. Det er paa dette Grundlag med Hensyn til Provisoriernes Behandling, at man har eta-

bleret den saakaldte Forhandlingspolitik og fortsat den, og saa vil man mene, at det i Virkeligheden føder Resultater, der ere til Gavn for Folk og Land. Jeg ser ikke rettere, end at denne Forhandlingspolitik er Bisnepolitik, maskeret Bisnepolitik. Der var en Gang, da vi alle vare enige om, at den første Betingelse for en frugtbar Lovgivningsvirksomhed, for Grode i Lovgivningsarbejdet, er en Regering, som støtter sig til Landets offentlige Mening og finder sin Styrke deri. Det var ikke blot Venstres, men ogsaa Højres Betragtning. Da i det Øjeblik, man vil bryde denne Lovslov, dette historiske Grundlag, vil Resultatet blive Bisnepolitik i alt væsentligt. Man kunde lægge Sagerne hen, om man vilde; saa vilde det være soleklart; men man kunde ogsaa bearbejde dem eller søge at bearbejde dem paa det Grundlag, saa vilde det alligevel i alt væsentligt med Hensyn til de store Sager blive Bisnepolitik. Der var en Gang, da vi vare enige om det alle sammen; nu vil man forsøge at bilde Verden ind, at det, der nu opføres her paa Rigsdagen og har været opført her i en Del Aar siden 1886, skal kaldes Forhandlingspolitik. Det er i mine Øjne alt andet end en virkelig Forhandlingspolitik. Dette med Hensyn til Grundlaget for denne Politik.

Naar jeg saa ser paa Maalet, kommer jeg ogsaa til det Resultat, at den ikke kan kaldes en virkelig Forhandlingspolitik. Den grundlovmæssige Ordning kender ethvert Medlem af dette høje Ting, det er jo den med de forskellige Behandlinger i Salen, i Udvalgene o. s. v. Det skal jeg ikke komme ind paa; men er det virkelig saaledes, at Sagerne behandles og ere blevne behandlede i de senere Aar? Ja, ganske vist tagtager man Formerne, det ved jeg meget vel. Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen) talte den 1ste April i Fjor om, at naar vi ikke vare komne til noget Resultat, var det, fordi vi havde haft for lidt Tid. Sagen var ikke tilstrækkelig forberedt; men man haabede paa, at vi skulde naa til et bedre Resultat ad Aare; saa gjaldt det at forberede Sagen i Tide; man sigtede herved navnlig til Hærloven. Nu gaar der jo stærke Røster i denne Tid om, at Lederne ere enige med Hensyn til Hærloven. Ikke desto mindre er det jo almindelig bekendt, at Hærlovudvalget i det andet Ting holder slet ingen Møder; der føres slet ingen Forhandling der (Th. Nielsen: Sol) Nej, det er nok almindelig bekendt; i alt Fald er det oplyst uimodsagt i det andet Ting forleden Dag — det ærede Medlem vil kunne se det i Tidenden — saa det har nok sin Rigtighed,